

ธรรมะใกล้ตัว Lite

ธรรมะใกล้ใจ...ใกล้ตัวคุณ

ฉบับที่ ๔ วันที่ ๑๖ กรกฎาคม ๒๕๕๒

Dharma@Hand Lite
www.Dlitemag.com

...มีดสนิทคือจิตอวิชชา
แต่ธรรมาสว่างใสใสส่อง
พบนนทางดำเนินไม่ในตรรกอง
พ้นมีดตรองสู่สุขสุดวิมุติธรรม

ภาพปกโดย coolbiere <http://coolbiere.multiply.com>
อภัยคำไทย พินธรา

สารบัญ

จากใจ บ.ก. ไกลตัว การหยั่งรื้ออนาคต.....	3
สารสองใจ ความจริงของร่างกาย.....	11
ก่อนเกิดเป็นดังตฤณ ความจริงอันน่าสังเวชของกายอื่น	13
โหรา (ไม่) คาใจ งานแบบไหนที่ "ใช่เลย"	17
ห้องดับเพลิง นิทานโทสะ ตอน ศรัทธาหัวเต่า	20
ดังตฤณวิสนา วิธีถนอมรัก.....	23
เรื่องเล่าเมืองพุทธ งานที่ไม่มีที่สิ้นสุด	25
บทความรัก ส่วนที่น่ากลัวที่สุดของคนมีความรัก.....	28
ชวนคิดชวนรู้	31

ฉบับที่ ๔ การหยั่งรื้ออนาคต

Life Talk

จากใจ ม.ก.โกศลัท

ชาวพุทธส่วนใหญ่

เมื่อรำเรียนภาคทฤษฎี

และรู้จักคำว่า "อนาคตังสญาณ"

หรือความสามารถในการหยั่งรื้ออนาคต

ก็มักเข้าใจผิดกันว่า

อย่างนี้คืออนาคตต้องถูกกำหนดไว้ตายตัวแล้ว

เช่น พระพุทธเจ้าหยั่งทราบว่าจะอนาคตจะเป็นอย่างไร

ก็แปลว่าอนาคตต้องเกิดขึ้นแน่ๆไม่ว่าจะเป็นอื่น

ความจริงแล้วญาณหยั่งรู้ทั้งหลายในแบบพุทธ

ยืนพื้นอยู่บนเหตุผล

กล่าวคือเมื่อมีเหตุปัจจัยอย่างหนึ่ง

ก็ย่อมเกิดผลลัพท์สมกัน

ญาณหยั่งรื้ออนาคตที่สมบูรณ์ตามหลักพุทธศาสนา

จึงไม่ใช่เอาแต่นั่งเทียนเห็นนิมิต

ผู้ที่กล่าวอ้างได้เต็มปากว่ามีความสามารถหยั่งรื้ออนาคต

นอกจากจะมีอนาคตังสญาณแล้ว

จำต้องประกอบพร้อมด้วยญาณอีกสองชนิด

รวมเรียกว่าญาณ ๓ ได้แก่

๑) อดีตังสญาณ ญาณหยั่งรู้กรรมในอดีตของบุคคล

อันเป็นรากของผลลัพท์ในปัจจุบันของบุคคลนั้นๆ

คือทราบว่ามีวาน วานขึ้น เดือนก่อน ปีก่อน หรือชาติก่อน

ใครไปทำอะไรที่ไหนเอาไว้ จึงมาเป็นอย่างนี้

และนอกจากเรื่องเกี่ยวกับบุคคลแล้ว

ญาณนี้ยังครอบคลุมไปถึงเหตุการณ์ต่างๆในอดีตอีกด้วย

๒) ปัจจุบันังสญาณ ญาณหยั่งรู้เรื่องในปัจจุบัน

คือทราบที่กำลังเกิดอะไรขึ้นกับบุคคลหนึ่งๆ

และเป็นการทราบได้โดยไม่จำเป็นต้องเจอหน้ากันเสียก่อน
นอกจากเรื่องเกี่ยวกับบุคคลแล้ว
ญาณนี้ยังครอบคลุมไปถึงเหตุการณ์ต่างๆในปัจจุบันอีกด้วย

๓) อนาคตังสญาณ ญาณหยั่งรู้เรื่องราว
ที่จะเกิดขึ้นในอนาคตของบุคคลหนึ่งๆ
คือทราบว่าพรุ่งนี้ มะรืนนี้ เดือนหน้า ปีหน้า หรือชาติหน้า
จะเกิดอะไรขึ้นกับบุคคลนั้นๆ
อันเป็นผลลัพธ์ของกรรมที่ทำไว้ในปัจจุบันหรืออดีต
และนอกจากเรื่องเกี่ยวกับบุคคลแล้ว
ญาณนี้ยังครอบคลุมไปถึงเหตุการณ์ต่างๆในอนาคตอีกด้วย

สรุปคือญาณทั้งสามผูกกับเรื่องของกรรม
ตลอดจนเหตุผลทางธรรมชาติเช่นดินฟ้าอากาศ
สมนัยกับหลักสำคัญทางพุทธศาสนา
อันยืนพื้นอยู่บนความจริงที่ว่า
"สัตว์โลกย่อมเป็นไปตามกรรม" และ
"กรรมทั้งปวงย่อมเกิดแต่เหตุ" คือไม่มีเรื่องบังเอิญ

ปัญหาคือบางคนนี่นะครับ
มีแต่อนาคตังสญาณ
แต่ขาดอดีตังสญาณ
แล้วก็ไม่รู้เรื่องกรรมวิบาก
เหมือนอย่างหมอดูระดับโลกบางคน
ก็มีสิทธิ์เชื่อได้ว่าเป็นปัญญาสวรรค์
หรืออีกนัยหนึ่งคือเชื่อว่าอนาคตเป็นพรหมลิขิต
ที่ตนเห็นก็เพราะเบื้องบนแสดงนิมิตให้ดู
อะไรทำนองนั้น

อนาคตังสญาณนอกพุทธศาสนามีจริง
แต่อธิบายอะไรต่ออะไรไม่ได้จริง
จึงเหมือนเรื่องโคมลอยมากกว่า
และนำมาซึ่งความมงงายแก่ผู้เชื่อด้วย
เพราะต้องเอาแต่เชื่อโดยขาดเหตุขาดผล

รู้แต่ว่าต้องเชื่อ
ไม่รู้ว่าจะทำไมต้องเชื่อ!

แม้แต่พระพุทธเจ้า
ถ้าท่านจะทำนายอนาคต
ท่านไม่ตรัสห้วนๆว่าจะเกิดอะไรขึ้น
แต่ท่านจะตรัสเป็นเหตุเป็นผล
ในชั้นพระไตรปิฎกซึ่งเป็นบันทึกแรก
อันมีหลักฐานยืนยันมั่นคงที่สุดนั้น
ไม่เคยมีการทำนายแบบหมอดูนั่งเทียน
แล้วก็ไม่เคยมีการทำนายฝันให้ใครด้วย
ถ้ามีก็ปรากฏอยู่ในชั้นรองลงมา
หรือไม่ก็เกิดจากการตื่นข่าวร่ำลือกันไปเอง

ใครเป็นคนถูกรื้อก็ปล่อยให้มันเป็นบาปของเขาไป
พวกเราอย่าถือเอาโดยไม่พิจารณา
อันจะเป็นการกล่าวดูพระพุทธรูปโดยไม่รู้ตัวต่อกัน
การกล่าวดูนั้น พระผู้มีพระภาคให้นับหมด
ถ้าท่านไม่ได้พูด แต่กลับไปหาว่าท่านพูด
ไม่ว่าจะเป็นการถูกรื้อเรื่องขึ้นเอง
หรือจะเป็นการพูดตามคนอื่นก็แล้วแต่

ช่วงนี้กำลังลือกันหนาหู
บอกว่าแม้แต่พระพุทธเจ้าก็ยืนยันว่าเดียวโลกแตก
คือถ้าจะแตกจริง รบราฆ่าฟันเป็นสงครามโลกจริง
ก็ปล่อยให้มันเป็นไปตามนั้นเถิด
แต่อย่าเอาพระพุทธเจ้าไปเกี่ยวข้องด้วยเลย

ผมเคยเขียนเกี่ยวกับเรื่องนี้ไว้
ในเตรียมเสบียงไว้เลี้ยงตัว
ขอนำมาลงให้อ่านที่ตรงนี้อีกครั้งนะครับ

ถาม - มีพุทธทำนายว่าถึงพุทธกาล (พ.ศ.๒๕๐๐) สัตว์โลกจะพบแต่ความยากลำบากทุกชาติทุกศาสนา
ตามธรรมชาติอันหมุนเวียนของโลกที่หมุนไปใกล้ความแตกสลาย ยักระหิ้นที่ถูกสาปเป็นเวลานานจะตื่น
ขึ้นมาอลະวาด พระธรรมจะเริ่มเปล่งแสงรัศมีฉายแสงส่องโลกอีกวาระหนึ่งก็ต่อเมื่อมีธรรมิกราช-

โพธิญาณบังเกิดขึ้น อยู่ในความอุปถัมภ์ของพระเถระผู้ทรงฤทธิ์ ทั้งสองพระองค์สถิต ณ เบื้องตะวันออกของมัชฌิมประเทศ จะเสด็จมาเสริมสร้างศาสนาของตถาคตให้รุ่งเรืองสืบไปถึงห้าพันปี คำทำนายนี้จะทำให้ผู้สดับได้ตั้งอยู่ในความไม่ประมาท ผู้ใดรู้แล้วไม่เชื่อนับว่าเป็นกรรมของสัตว์ที่ต้องสิ้นสุดไปตามกรรมชั่วของตน อยากทราบว่าคุณดั่งตถณมีความเห็นอย่างไร พุทธทำนายนี้มีที่มาที่ไปอย่างไร เชื่อถือได้มากน้อยแค่ไหน?

เป็นเรื่องน่าช่วยจดจำกันครับ ว่าพระพุทธเจ้าจะทรงทำนายสิ่งใดก็ตาม ท่านต้องมีเหตุผลกำกับไปด้วยทุกครั้ง เช่นหากใครสงสัยว่าเมื่อใดพระอรหันต์จะหมดจากโลก ท่านจะไม่ระบุเวลา แต่จะชี้ให้เห็นเป็นเงื่อนไขว่าตราบใดยังมีภิกษุปฏิบัติธรรมตามที่พระองค์สอนสั่ง ตราบนั้นโลกจะไม่ว่างจากพระอรหันต์ หรือถ้าสงสัยว่าเมืองใดจะล่มสลาย พระองค์ก็จะตรัสเป็นเงื่อนไขว่าเมื่อใดเหล่าเจ้าผู้ครองนครเสียความสมัครสมานสามัคคี เมื่อนั้นเมืองจะถึงกาลพินาศ

เช่นกัน ตามพระไตรปิฎกซึ่งถือเป็นสมุดบันทึกอันเชื่อถือได้ของชาวพุทธนั้น จะเห็นว่ามิใช่พุทธลีลาที่จะทำนายอนาคตของศาสนาแบบฝากความหวังไว้กับใครคนใดคนหนึ่ง พระพุทธเจ้าทรงชี้ว่าถ้าพระองค์เสด็จดับขันธปรินิพพานไป ศาสนาพุทธจะยังคงสืบทอดต่อไปได้อย่างมั่นคง เพราะพระองค์บัญญัติวินัยสงฆ์ไว้อย่างเป็นระเบียบดีแล้ว อีกทั้งพระองค์จัดตั้ง 'บริษัทพุทธ' ซึ่งมีผู้ร่วมดำเนินการอยู่ ๔ พวก ได้แก่ ภิกษุ ภิกษุณี อุบาสก และอุบาสิกา (รวมกล่าวง่าย ๆ คือฝ่ายนักบวชและชาวบ้านหญิงชาย)

แม้ที่เลื่องลือกันมากกว่าพระพุทธเจ้าเคยทำนายสุบินนิมิต (ความฝัน) ของพระราชาองค์หนึ่ง ก็ไม่ปรากฏหลักฐานอยู่ในพระไตรปิฎก แต่จะอยู่ในหลักฐานชั้นรองๆ ลงมา สรุปว่าเรื่องเกี่ยวกับพุทธทำนายอนาคตแบบไม่มีเหตุผลประกอบนั้น เป็นเรื่องสมควรฟังหูไว้หู จะกระเดียดไปทางไม่เชื่อไว้ก่อนก็ไม่ผิดบาปอะไร เพราะโดยพุทธลีลาแล้ว แม้พระองค์ท่านมีญาณหยั่งรู้อนาคตจริง ก็จะไม่ตรัสถึงอนาคตอย่างมีเหตุผล มีที่มาที่ไป ซึ่งคนฟังจะได้รับประโยชน์ และเมื่อจะเชื่อก็ได้ชื่อว่าเชื่ออย่างมีเหตุผล มิใช่เชื่ออย่างมงายหาคำอธิบายยาก

กล่าวถึงคำทำนายที่คุณยกมาเป็นคำถามนี้ เท่าที่ทราบปรากฏขึ้นมาเรื่อยๆ หลังสงครามโลกครั้งที่ ๒ ครับ เขาถึงได้ทำนายถูกใจว่าจะเกิดสงครามใหญ่ จะเข้ายุคข้าวยากหามาแพง สำหรับที่มาของคำทำนายก็อ้างว่าได้มาจากเสาหินขนาดใหญ่ซึ่งเป็นศิลาจารึกของพระเจ้าอโศกผู้มีพระชนม์ประมาณสองร้อยปีหลังพุทธกาล

โปรดใ้ถามกันดูเองเถิด มีใครเคยเห็นจารึกพุทธพยากรณ์ที่ว่านี้ด้วยตาตนเองหรือถ่ายรูปมาบ้าง และมีผู้เชี่ยวชาญภาษาโบราณท่านใดเป็นผู้แปลหรือให้การรับรองว่าแปลออกมา แล้วได้ใจความต่อเรื่องราวรื่นสละสลวยอย่างนี้

สำหรับเสาพระเจ้าอโศกนั้น ถ้าใครเคยไปอินเดียจะเห็นนะครับว่าข้อความบนเสาเลอะเลือน ขาดหาย ไม่

มีความต่อเนื่องนัก อย่างไรก็ตามคงถอดความไม่ได้ชัดเจนเหมือนพุทธทำนายปลอมที่เขียนขึ้นใหม่นี้หรอก

อีกประการหนึ่ง น่าสงสัยว่าพระเจ้าอโศกท่านไปคัดข้อความยาวๆแบบนี้มาจากไหน? เพราะแม้ในชั้น
อรรถกถาซึ่งเป็นภาคขยายความพระไตรปิฎกก็ไม่มี

อีกข้อสังเกตหนึ่ง พระเจ้าอโศกท่านเป็นคนในยุค ๒๐๐ ปีหลังพุทธกาล คงไม่ใช่ธรรมาจารย์ของท่านหรือคน
สมัยนั้นที่จะไปสนใจเหตุการณ์อันจะเกิดขึ้นในอีกสองพันปีต่อมา และหากจะกล่าวว่าเป็นเหตุการณ์
สำคัญ ก็ต้องกล่าวว่าเหตุการณ์สำคัญกว่านั้นมีอยู่ เช่นที่พุทธศาสนาถูกรุกรานจนสาบสูญไปจากประเทศ
ต้นกำเนิด และกระจัดกระจายไปเจริญตามแหล่งอารยธรรมต่างๆทั่วโลก เป็นต้น

และที่จะลืมไม่ได้เป็นอันขาด คือองค์พระเจ้าอโศกเอง ท่านเป็นผู้อุปถัมภ์ศาสนาพุทธเจ้าใหญ่ที่สุด
เพราะถ้าไม่มีท่านส่งคนไปเผยแผ่พระสัทธรรมนอกอินเดีย ป่านี้นิพพานศาสนาที่ล่มสลายหายสูญจากโลก
นี้ไปแล้ว

ฉะนั้น ถ้าพระพุทธเจ้าจะทรงตรัสทำนายเพื่อเชิดชูบุคคลสำคัญของศาสนา ท่านก็น่าจะไม่ลืมตรัสถึงพระ
เจ้าอโศกเป็นแน่แท้ พระเจ้าอโศกอยู่ใกล้พุทธกาลเพียงสองร้อยปีเศษ แต่ 'ธรรมิกราช' ในพุทธทำนาย
ปลอมอยู่ห่างมาถึงสองพันปี กลับได้รับการเชิดชูขึ้นมาเฉยๆ

สรุปคือเป็นพุทธทำนายปลอมร้อยเปอร์เซ็นต์ครับ ตัวคำทำนายจะจริงหรือไม่จริงขอให้ยกไว้ อย่างไรก็ตามก็ไม่
สมควรนำมาอ้างอิงกันอย่างเด็ดขาดว่านี่เป็นสิ่งที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ เป็นธรรมดาที่มนุษย์ทั้งหลายจะ
แสวงหาและปั้นแต่งฮีโร่ขึ้นมาจับผิดชอบโลก แต่ความจริงก็คือพระพุทธเจ้าไม่สรรเสริญ ไม่สนับสนุน
และไม่ยกใครขึ้นมาเชิดชูแล้วอนุญาตให้พวกเราฝากพระพุทธศาสนาไว้ในมือคนๆนั้น มีแต่จะทรงให้
ร่วมมือร่วมใจกัน ช่วยกันสืบทอดและเผยแผ่ตามกำลังของแต่ละคน การเสาะหาฮีโร่เพียงคนเดียวมาเป็น
ศูนย์กลางของทุกสิ่งนั้น นอกจากจะทำให้แนวคิดร่วมมือร่วมใจลดลงแล้ว ยังเป็นการเปิดโอกาสให้
มนุษย์เจ้าเล่ห์ทั้งหลายกุเรื่องขึ้นมาตามใจชอบอีกด้วย!

ดังตฤณ

กรกฎาคม ๕๒

เรื่องน่าสนใจประจำฉบับ

หลายครั้ง เมื่อต้องเหน็ดเหนื่อยจากการทำงาน เราอาจเคยถามตัวเองว่า จะต้องเหนื่อยแบบนี้ไปอีกนานแค่ไหน?

"เล่าเรื่องเมืองพุทธ" ฉบับนี้ "คุณพายธาริน" มีข้อคิดดีๆจากหลวงพ่อบราโมทย์ ปาโมชโช มาฝาก ในตอน "งานที่ไม่มีที่สิ้นสุด" รับรองว่านอกจากหายเหนื่อยแล้ว ยังได้สติเป็นของแถมอีกด้วยค่ะ ^_^

หลังจากขำแหละร่างกายตัวเองสุดๆ ให้ออกไปแล้วในฉบับก่อน

ฉบับนี้ "คุณดั่งตฤณ" จะพาไปศึกษากายแบบอื่นกันบ้าง แบบไหนจะนำตื่นเต้นกว่ากัน 0_0!

ติดตามอ่านได้ที่คอลัมน์ "ก่อนเกิดเป็นดั่งตฤณ" ในตอน "ความจริงอันน่าสังเวชของกายอื่น" ค่ะ

แฟนนิทานโศกของ "คุณชลนิล" ต้องไม่พลาดกับตอนใหม่ที่มีชื่อเก๋ไก๋ว่า "ศรัทธาหัวเต๋า"

แค่ชื่อก็น่าติดตามแล้วใช่ไหมคะ ศรัทธากับเต๋ามาเกี่ยวข้องกับกันได้อย่างไร

อย่ามัวสงสัยให้เสียเวลา เชิญหาคำตอบได้ที่ "ห้องดับเพลิง" ค่ะ

ในเมื่อเวลาที่ใช้ในการทำงาน คือเวลาถึงหนึ่งในสามของชีวิต

แล้วชีวิตจะมีสุขได้อย่างไร หากในใจยังรู้สึกท้อ งานที่กำลังทำอยู่ ยังไม่ใช่ที่ต้องการอย่างแท้จริง --"

"โหรา(ไม่)คาใจ" ฉบับนี้ "คุณ Aims Astro" จะมาชี้ทางออกให้กับคนที่ทุกข์เพราะงาน

ในตอน "งานแบบไหนที่ใช่เลย" ใครที่กำลังประสบปัญหานี้อยู่ พลาดไม่ได้นะคะ

เมื่อเอ่ยถึงความรัก ใครๆต่างก็นึกถึงความน่ายินดี นารีธรรม นารีปรารถนา

"บทความรัก" ฉบับนี้ "คุณ aston27" จะพาไปพบอีกด้านของความรักที่หลายคนอาจนึกไม่ถึง

อยากทราบว่ "ส่วนที่นรกที่สุดของคนมีความรัก" อยู่ที่ไหน ?

ติดตามได้ในฉบับค่ะ ^^*

ข่าวดีสำหรับท่านผู้อ่านที่สนใจรับธรรมะสั้นๆ ประจำวัน จากทีมงาน dlitemag

ขณะนี้นิตยสารของเรามี **Twitter** แล้วนะคะ (+^^)

ถ้าสนใจก็ follow กันได้ที่ <http://twitter.com/dlitemag>

ท่านที่ยังไม่เคยใช้ twitter สามารถดูวิธีการสมัครได้ตามลิงค์ค่ะ

<http://www.dlitemag.com/index.php/วิธีสมัคร-Twitter.html>

♥กิจกรรมพิเศษ "สองวัน...ฉันทำได้ กับธรรมะใกล้ตัว Lite" ♥

ในเทศกาลเข้าพรรษานี้

ทางนิตยสารธรรมะใกล้ตัวฉบับ Lite ได้จัดโครงการ

"สองวัน...ฉันทำได้ กับนิตยสารธรรมะใกล้ตัว Lite"

เพื่อเป็นส่วนหนึ่งในการสนับสนุนและส่งเสริม

การสร้าง**อธิษฐานบารมี**และ**สัจจบารมี**ของผู้ใฝ่ในความดีทุกท่าน

โดยมีที่มาของโครงการจากบทสัมภาษณ์ของคุณดังตฤณ

ในรายการ "ตาสว่าง" ที่ได้ออกอากาศไปในวันเข้าพรรษาที่ผ่านมา

โดยคุณดังตฤณได้ให้ข้อคิดเห็นส่วนหนึ่งที่ว่า

"ถ้าหากว่าจะยึดเอาวันเข้าพรรษาเป็นวันศักดิ์สิทธิ์

ขอให้ยึดอย่างนี้ก็แล้วกัน

ถามตัวเองว่า

คุณตั้งใจอะไรดีๆ ที่จะให้เกิดขึ้นกับตัวเองบ้างแล้วหรือยัง?

อะไรเสียๆ อยากให้มันหมดออกไปจากตัวเองบ้างแล้วหรือยัง?

ถ้าหากว่าตั้งใจแล้วนะครับ **ขอให้ทำให้ได้ ๒ วันพอ**

แล้วพอแข็งแรง ปีไหนก็ได้ เลือกว่า วันเข้าพรรษา ทำให้ได้ครบ ๓ เดือน"

(ดูคลิปสัมภาษณ์ได้ที่ www.howfarbooks.com)

โดยมีกติกาต่างๆ ดังนี้คือ

๑. ให้แต่ละท่านตั้งใจจริงในการทำสิ่งใดสิ่งหนึ่งเป็นเวลา ๒ วัน

ไม่ว่าจะเป็นความดีแม้เล็กน้อยที่อยากทำ

หรือจะเป็นการตั้งใจหยุดนิสัยที่ไม่ดีของตนก็ตาม แล้ว

๒. **post ประกาศสิ่งอธิษฐานตั้งใจไว้** โดยตั้งเป็นกระทู้ที่ เว็บบอร์ด ["สองวัน...ฉันทำได้"](#)

เพื่อให้เพื่อนๆ ได้ร่วมกันอนุโมทนา (และให้กำลังใจ) และ

๓. เมื่อทำสำเร็จตามที่ได้อธิษฐานไว้

ก็ให้มา **post อีกครั้งเพื่อแสดงความรู้สึกที่ได้ทำสำเร็จ**

เป็นการเพิ่มพูนกำลังใจต่อตนเองและเพื่อนร่วมโครงการท่านอื่น

๔. (optional) หากต้องการ**ขยายเวลาตั้งใจทำในสิ่งที่อธิษฐานไว้**

ให้ **post ต่อได้**ในกระทู้ของตัวเองหลังจากหมด ๒ วันค่ะ

ง่ายๆ เท่านั้นเองค่ะ

สำหรับท่านอื่นๆก็สามารถเข้ามา post อนุโมทนา

และให้กำลังใจกันได้ในกระทู้นั้นๆ นะคะ

และสำหรับผู้ร่วมโครงการจะได้รับของที่ระลึก

จากทางนิตยสารธรรมะใกล้ตัวฉบับ Lite ค่ะ ^_^/

ความจริงของร่างกาย

ท่านพระอาจารย์ฉักรเดช (ต้น) ถิรจิตโต
วัดบุญญาวาส อ.บ่อทอง จ. ชลบุรี

ถ้าเราทุกคนพิจารณาถึงความจริงของชีวิตให้ดี
ชีวิตของมนุษย์และสรรพสัตว์ทั้งหลาย
มีความเกิดขึ้นมาแล้ว
ไม่มีใครล่วงพ้นความแก่ ความเจ็บ และความตาย
หรือความแตกสลายไปได้

เพราะฉะนั้น จิตของคนเรา มีความยึดมั่นถือมั่น
ในร่างกายของตัวเรา ว่าเป็นตัวตนของเรา
จึงมีความยึดมั่นถือมั่น ในร่างกายบุคคลอื่น ว่าเป็นสิ่งสวยงาม
จึงมีความยึดมั่นถือมั่น ในวัตถุธาตุทั้งหลาย ว่าเป็นของของตน
ความโลภ ความโกรธ ความหลง จึงเกิดขึ้น

สิ่งที่เราเคยชินอยู่ภายในจิตใจของเรานั้น
เมื่อร่างกายแปรเปลี่ยนไป
มีโรคภัยไข้เจ็บเบียดเบียน จิตใจเราก็เป็นทุกข์
เมื่อร่างกายแปรเปลี่ยนไปสู่วัยชรา จิตใจก็เป็นทุกข์
เมื่อร่างกายนี้จะแตกสลาย จิตใจของเรานี้ก็เป็นทุกข์

เพราะฉะนั้น เราต้องมีสติ มีปัญญา
พิจารณาให้เห็นความจริงว่า...
ร่างกายนี้ ไม่ใช่จิตใจของเราหรือเปล่า
หรือ จิตใจนี้ ไม่ใช่ร่างกายของเราหรือเปล่า

ถ้าร่างกายนี้เป็นร่างกายของเรา จิตใจของเราต้องบังคับบัญชาให้ตั้งมั่นอยู่ได้

เมื่อมีโรคภัยไข้เจ็บเบียดเบียน ก็ต้องบอกให้หายป่วยได้

เมื่อร่างกายจะแปรเปลี่ยนไป เราก็ต้องบอกให้ตั้งมั่นอยู่ได้
เมื่อร่างกายจะแตกสลาย เราก็ต้องบังคับ ให้ตั้งมั่นอยู่ได้ ไม่ให้แตกสลายลงไป

แต่ความจริงนั้น ร่างกายนี้ ก็แปรเปลี่ยนไป
ตามธรรมชาติของธาตุดิน ธาตุน้ำ ธาตุลม ธาตุไฟ
เมื่อมีสภาวะไม่ปกติ ก็แตกสลายไปในที่สุด

ถ้าเรามีสติ มีปัญญา พิจารณาเห็นความจริงของร่างกาย คือ
พิจารณาเห็นความแตก ก่อนความแตกจะมาถึง
พิจารณาให้เห็นความตาย ก่อนความตายจะมาถึง

จิตใจของเรานั้น จะไม่สะดุ้งกลัวต่อโรคภัยไข้เจ็บ ต่อมรณภัยทั้งหลายเลย...

—/|_ —/|_ —/|_

ความจริงอันน่าสังเวชของกายอื่น

โดย ดังตฤณ

ระหว่างวันเดือนปีที่ค่อยๆทยอยอ่านหนังสือธรรมะหลากหลาย เพื่อเก็บเกี่ยวความรู้ภาคทฤษฎีอยู่นั้น ผมไม่ทราบจากที่ไหนมาก่อนว่าถ้าดูความจริงในกายใจนี้ของตัวเองดีๆ ก็มีสิทธิ์รู้ความจริงในกายใจอื่นได้ โดยแทบไม่จำเป็นต้องไปฝึกหัดวิชาใดเพิ่มเติมเลย

ช่วงหนึ่ง ผมครุ่นคิดเกี่ยวกับกายของสัตว์อื่น อยากรู้ว่ากายของพวกมันให้ความรู้สึกอย่างไร และกรรมใดบันดาลให้พวกมันต้องมามีรูปชีวิตแบบนั้นๆ ทว่าก็โต้แย้งสงสัยใคร่ดู อยากรู้อยากเห็น ตามประสาคนไม่ทราบว่าจะต้องทำอะไรถึงจะรู้ได้จริง

เมื่อยังไม่สามารถรู้ด้วยจิต ก็ต้องอาศัยรู้เอาด้วยตาเปล่าไปพลางๆ และจากการเฝ้าสังเกตหมาแมวใกล้บ้าน ก็เห็นได้ว่าพวกมันเอาแต่นั่งๆนอนๆ วันๆย้ายที่จากจุดหนึ่งไปอีกจุดหนึ่ง พอเจอเศษอาหารหรือเจอใครที่ทำท่าว่ามีสิทธิ์ให้อาหาร ก็จะระริกระรี้กระดิกหาง ความหมายของชีวิตมีอยู่แค่นี้เอง

ผมเข้าใจขึ้นมาในระดับความคิดว่า อัดภาพแบบสัตว์เดรัจฉานนั้น มีไว้เสวยผลของกรรมเก่าเป็นหลัก ไม่ได้มีไว้เลือกเส้นทางกรรมใหม่ได้อย่างมนุษย์เรา

เป็นมนุษย์นั้น วันดีคืนดีอยากสบายใจ อยากชุ่มเย็นเข้าไปถึงทรง ก้ออกจากบ้านไปทำบุญตามสถานสงเคราะห์หรือศาสนสถานได้ตามอัธยาศัย **โลกใบนี้แอดัดยึดเยียดไปด้วยผู้ขอ ซึ่งก็ไม่มีอะไรประกันว่าเมื่อใดจะได้ตามที่ขอ แต่หากคิดจะให้ คุณสามารถให้ได้ทันทีทันใจในบัดดล!**

ส่วนเหล่าเดรัจฉานเล่า? การสร้างทานบารมีมักเกิดขึ้นจากการโดนธรรมชาติบังคับ เช่น เมื่อถึงเวลาเป็นพ่อเป็นแม่ต้องรับผิดชอบลูกเต๋า หรือไม่ก็ถูกคัดสรรให้เป็นจำฝูงต้องรับผิดชอบลูกฝูง นอกนั้นโดยมากคือการอยู่แบบตัวใครตัวมันอย่างหมาแมว หรืออยู่แบบรวมขบวนการยังชีพอย่างมดปลวก ยากยิ่งที่เราจะเห็นการอ่อนวอนขอ และยากนักที่เราจะเห็นน้ำใจแบ่งปัน

และเป็นมนุษย์นั้น ถ้าไม่เกิดในถิ่นแร้นแค้น และถ้าสติปัญญาไม่บอดใบ้ ก็อาจเรียนรู้อะไรใหม่ๆ พัฒนากาย พัฒนาสมอง และพัฒนาจิตวิญญาณได้เสมอ ขึ้นอยู่กับว่าจะเกิดแรงบันดาลใจจากครูแบบไหน

ส่วนเหล่าเดรัจฉานเล่า? นอกจากกิน นอน ขับถ่าย และสืบพันธุ์แล้ว ก็ได้แต่ทอดสายตาคมองมองโลกทำเดี๋ยว ไม่มีสิทธิ์ทำความเข้าใจเลยว่าโลกนี้มันมีขึ้นมาได้อย่างไร และถึงแม้สงสัยก็ไม่มีสิทธิ์ได้คำตอบงาๆเลยว่า พวกมันเกิดมาเป็นอย่างนี้ด้วยเพราะเหตุผลแบบไหน

การเกิดครั้งใดถ้าไม่มีสิทธิ์รู้เรื่องชีวิต ไม่มีสิทธิ์สงสัยถามหาที่มาที่ไปของตัวเอง ก็แปลว่าการเกิดครั้งนั้นไม่มีสิทธิ์ได้คำตอบเกี่ยวกับชีวิตแม้แต่ข้อเดียว!

วันหนึ่ง ผมเข้าสมาธิ ลืมเรื่องที่ครุ่นคิดเกี่ยวกับกายใจของเหล่าสัตว์เดรัจฉานเสียสนิท ก็เฝ้ารู้เฝ้าดูลมหายใจไป ส่วนใหญ่เอาแต่เสพสุข แวะดูความไม่เที่ยงของกายและความฟุ้งซ่านนิดหน่อย แล้วหลงเพลินอยู่กับความสบาย เข้าสู่สภาพที่เหมือนทุกอย่างหายไป

จิตทำงานเองโดยตัวผมไม่ได้เป็นผู้ริเริ่มจุดชนวนแม้แต่นิดเดียว จากภาวะว่างสบายหายห่วง ผมรู้สึกถึง 'กายมนุษย์' อันทรงอยู่ และเป็นฐานที่ตั้งของสมาธิจิต โดยไม่เห็นว่าร่างกายเป็นตัวผม ไม่รับรู้และจำไม่ได้ว่าเป็นร่างที่มีเพศ ผิวพรรณ หรือหน้าตาเยี่ยงไร แต่ปรากฏเหมือนเป็นท่อนไม้ท่อนฟืนที่อาจจะโรยอย่างหนึ่ง ให้รู้สึกว่าเป็นกายมนุษย์เท่านั้น

จากนั้นก็เกิดความรู้ชัดขึ้นมา เห็นร่างมนุษย์นี้เป็นภาวะทางธรรมชาติที่ถูกปรุงแต่งขึ้นด้วยความสว่าง ช่วงขณะนั้นผมไม่ทราบความหมายของ 'ความสว่าง' ลึกซึ้งนัก รู้แต่ว่าเมื่อมีเหตุอันสว่าง ร่างอันสว่างนี้ก็ปรากฏได้ นับเป็นการจับคู่อย่างถูกฝาถูกตัวระหว่างเหตุกับผล

แล้วอย่างรวดเร็วเหมือนสายฟ้าแลบแบบตั้งตัวไม่ทัน ผมเห็นความมืดชนิดหนึ่งก็ปรากฏ แล้วกายมนุษย์ก็แปลงร่างเป็นร่างของหมา จิตรู้ในช่วงขณะอันสั้นแสนสั้นว่าเมื่อความมืดชนิดนั้นปรากฏได้ ร่างหมาก็ปรากฏได้ อีกช่วงขณะหนึ่งก็เห็นว่าเมื่อความมืดระดับใล่ๆกันปรากฏได้ ร่างแมวก็น่าปรากฏได้

ปรากฏการณ์แปลงร่างจากสัตว์ชนิดหนึ่งไปเป็นสัตว์อีกชนิดหนึ่ง เกิดขึ้นอย่างต่อเนื่องเหมือนน้ำไหล เทพไม่พักหยุดให้ตีความใดๆ ผมเห็นความมืดที่หนักทึบขึ้นเรื่อยๆ แล้วก็เห็นนก ไก่ จระเข้ เสือ และอะไรอีกมากมายนับสิบนับร้อย เกิดความเข้าใจโดยรวมว่าอรรถภาพแบบเดรัจฉานหนึ่งๆเกิดขึ้นก็เพราะมีความมืดอันเหมาะสมกันบันดาลขึ้นมา ไม่ใช่ว่ามีอรรถภาพแบบหนึ่งๆขึ้นมาได้ด้วยตัวเองบังเอิญ

กระบวนการรู้เห็นภาวะมืดอันเป็นต้นตอของเหล่าสัตว์ ดำเนินไปอย่างยืดยาวนาน ผมจำไม่ได้หมดว่าเห็นอะไรบ้าง แต่จำได้ชัดว่ารู้สึกแจ่มแจ้งหลังจากสมาธิ เห็นว่ากายใจนี้เป็นเพียงภาวะชั่วคราวอย่างหนึ่งของผม ตัวผมยังอาจแปลงรูปเป็นอื่นได้อีกนับไม่ถ้วน ขึ้นอยู่กับว่ามีเหตุเป็นความมืดหรือความสว่าง

ตัวที่กำลังขูคอบนกระดูกสันหลัง ยืนอยู่ด้วยสองเท้า คิดอ่านชาญฉลาดและมีมโนธรรมที่พันจิตพันใจอย่างเราๆท่านๆนั้นครับ มันก็แค่ตัวหนึ่ง แป๊บหนึ่งเท่านั้นแหละ ยังมีตัวที่โง่ๆ รูปร่างตลกๆ คิดอะไรที่บ้าๆต่างจากนี้อีกแยะ และที่น่าสลดคือพวกเราต่างก็เคยผ่านภาวะดังกล่าวกันมาหมดแล้ว!

ช่วงนั้นผมยังไม่ได้ศึกษาละเอียดลงไปในเรื่องกรรมวิบากและบาปบุญ ยังโยงไม่ถูกด้วยซ้ำว่า ความสว่างหมายถึงกำลังบุญ และความมืดหมายถึงกำลังบาป อันเป็นชนวนเหตุให้วิญญาณหยั่งลงในภพที่เหมาะสม

นี่ก็เป็นจุดที่อยากชี้ด้วยครับว่าการศึกษาภาคทฤษฎีหรือที่เรียกว่า ‘ปริยัติ’ นั้น อย่าคิดว่าไม่มี ความหมาย อย่าคิดจะเอาแต่ ‘ปฏิบัติ’ ทำเดียว เพราะวันหนึ่งถึงแม้คุณปฏิบัติจนเกิดญาณหยั่งรู้ธรรมชาติ ของกายใจขึ้นมา คุณก็อาจไม่เข้าใจว่าที่รู้นั้นรู้อะไร **และที่สำคัญคือไม่ทราบจะต่อยอดให้เป็นมรรค เป็นผลได้อย่างไรถูก**

อย่างเช่นถ้าก่อนหน้าที่จะได้นิมิตแสดง ‘เหตุเกิดภพ’ หากผมเคยเรียนรู้เรื่องของ ‘ปัจจัยการ’ หรือ อากาโรที่เป็นปัจจัยแก่กันไว้ ก็จะทำให้ความเข้าใจอย่างลึกซึ้งที่ว่าความสว่างคืออะไร ความมืดคืออะไร

‘ความสว่าง’ คือปัจจัยให้วิญญาณหยั่งลงในกรรมมนุษย์ได้ และที่สว่างก็เพราะเคยคิดดี พุทธดี และ ทำดีเอาไว้ จนรวมตัวกันกลายเป็นกองบุญกองกุศล

ส่วน ‘ความมืด’ คือ ปัจจัยให้วิญญาณหยั่งลงในเผ่าพันธุ์เดรัจฉานที่เหมาะสมกับระดับความมืด หนึ่งๆ และที่มืดก็เพราะเคยคิดชั่ว พุทธชั่ว และทำชั่วเอาไว้ จนรวมตัวกันกลายเป็นกองบาปกองอกุศล

เมื่อสัมผัสความมืดอันเป็นเหตุปัจจัยของภพภูมิเดรัจฉาน จิตของผมสามารถจำแนกเป็นความมืด ระดับต่างๆ ไล่ตั้งแต่มีดน้อยๆ มีดกลางๆ ไปจนถึงมีดมากๆ

ถ้ามีดน้อยๆ ก็อาจก่อให้เกิดอัตรภาพน่าเอ็นดูตามแต่บุญเก่าจะตกแต่ง สภาพจิตใจอ่อนโยน อย่างเช่นนกหลายๆพันธุ์ที่จับคู่กันแบบผัวเดียวเมียเดียว ช่วยกันทำรัง และเลี้ยงลูกด้วยกัน ไม่เกะกะ ระรานใคร

ถ้ามีดกลางๆ ก็อาจก่อให้เกิดอัตรภาพไม่น่ารักไม่น่าเกลียด สภาพจิตใจฝึเข้าฝึออกเอาแน่ไม่ได้ อย่างเช่นหมาแมวส่วนใหญ่ ที่เดี๋ยวดีกัน เดียวกัดกัน ถึงฤดูติดสัดก็ผสมพันธุ์กันแบบไม่ค่อยเลือกหน้า เท้าไหน

ถ้ามีดมากๆ ก็อาจก่อให้เกิดอัตรภาพชวนแขยง หรือถึงขั้นน่าขนพองสยองเกล้า สภาพจิตใจดุร้าย อย่างเช่นงูพิษและเสือโคร่ง หรือที่ชัตกว่านั้นก็เช่นตัวต่อที่ไล่ต่อยสิ่งมีชีวิตอื่นได้โดยไม่ต้องรอให้ถูก รุกรานเสียก่อน

ลักษณะความมืดอันเป็นต้นตอของภพเดรัจฉานนั้น ไม่ได้เป็นกลุ่มก้อน ไม่ได้มีขนาดใหญ่นเล็ก เหมือนลูกบอล พุดง่ายๆคือไม่กินพื้นที่ในแบบจะเห็นกันด้วยตาเปล่า แต่มีความเข้มข้นที่สัมผัสรู้ได้ด้วย ใจ

เหมือนเช่นที่คุณยืนมองทิวทัศน์ยามเย็น คุณเห็นความมืดหม่น แต่อีกพักหนึ่งเมื่อดวงอาทิตย์ลับ
เหลี่ยมโลกไปหมด คุณจะเห็นความมืดสนิทมาแทนที่ ทั้งความมืดหม่นและความมืดสนิทเป็นภาวะที่บอก
ขนาดไม่ได้ แต่แยกแยะเป็นระดับความเข้มข้นได้

ต้องภายหลังจากนั้นนาน ผมจึงแยกออกครับว่าระดับความมืดที่เข้มข้นมากหรือน้อยนั้น ขึ้นอยู่กับ
วิธีทำบาปด้วยโลภะผิดๆ โทสะผิดๆ และโมหะผิดๆ ซึ่งพิสดารพันลึกเหลือเกิน อย่างเช่นถ้ามืดในแบบที่
คุณรุ่นพร้อมจะอาละวาด ก็เหมาะกับภพของเสือสาง เป็นต้น

ทั้งความสว่างระดับที่มีสิทธิ์ยังลงในกรรมมนุษย์ และทั้งความมืดระดับที่สมควรแก่การเข้าสู่
เผ่าพันธุ์เดรัจฉาน ต่างก็ก่อตัวขึ้นด้วยความไม่รู้ ไปหลงยึดเหยื่อล่อ อันได้แก่กายใจในแต่ละชาติ
กล่าวคือเมื่อเราทำบาปยังสำคัญมั่นหมายอยู่ ปีกใจเชื่ออยู่ว่ากายใจคือเรา เราคือกายใจ ก็ยอมใช้กายใจ
ไปก่อกรรมดีบ้าง ชั่วบ้าง พอถึงเวลาจบชีวิต ความดีและความชั่วก็รวมตัวซึ่งหน้าหนักซึ่งช่วยกัน หากความ
สว่างชนะ จิตก็ถูกตกแต่งให้สว่าง และพร้อมจะยกขึ้นสู่ภพอันสว่าง แต่หากความมืดชนะ จิตก็ถูกตกแต่ง
ให้มืด และต้องด่ำดิ่งลงสู่ภพอันมืด หลีกเสี่ยงไม่ได้

หากก่อนตาย จิตมีปัญญาแจ่มแจ้ง รู้เท่าทันว่ากายใจเป็นของหลอก เป็นเหยื่อล่อให้ยึด ก็ยอม
คลายจากมนต์สะกดของกายใจ เลิกหลงงมงายได้อย่างเด็ดขาดว่าอะไรเป็นเรา เป็นของเรา เห็นถนัด
ว่าโดยที่แท้กายใจเป็นเหมือนหุ่นกล ประชุมกันด้วยองค์ประกอบต่างๆชั่วคราว ไม่เที่ยง ต้องเสื่อมลง
แสดงความไม่ใช่ตัวตนเป็นธรรมดา เมื่อนั้นจึงได้ชื่อว่าเจริญรอยตามพระพุทธเจ้า ได้สำเร็จอรหัตตผล
กลายเป็นคนธรรมดาที่เข้าใจโลกตามจริง ไม่ใช่คนบ้าที่เอาแต่ร้องว่าของเรา กายใจนี้จึงเที่ยง กายใจ
อื่นอันเป็นที่รักจึงเป็นของเราตลอดไป

เมื่อเป็นพระอรหันต์ ทำลายความไม่รู้ให้พินาศเด็ดขาด ก็หมายความว่าจิ้งหะชาดใจตายจะไม่
กลายเป็นอื่น ไม่ไปสู่ภพหรือสภาวะอื่นอีก เพราะจิตเป็นอิสระจากแรงดึงดูดทั้งปวงแล้ว กองบุญและกอง
บาปไม่มีทางมารวมกันเพื่อแย่งตัวขึ้นสูงหรือลงต่ำอีกแล้ว ความว่างจากภาวะปรุงแต่ง ก็จะเข้าร่วมกับ
มหาสมุทรแห่งความว่างอันไร้ขอบเขต ไรที่ตั้ง ไม่มีการอุบัติขึ้น และไม่มีการทำลายลง คงที่อยูในความ
เป็นบรมสุข และเป็นหนึ่งเดียวกันกับอะไรอีกอย่างที่อยู่เหนือการมีและการไม่มี

ระหว่างจินตนาการไปไม่ถึงวามหาสมุทรแห่งความว่างเป็นอย่างไร พระพุทธเจ้าก็ให้เราสำเหนียก
ว่าภาวะนั้นเป็นของจริง เที่ยง และไม่เป็นอย่างอื่น ต่างจากกายมนุษย์และกายเดรัจฉานอันเป็นของเท็จ ต้อง
เลอะเลือนเป็นอื่น และดำรงอยู่ด้วยอาการกระสับกระส่ายน่าสังเวชตลอดเวลา ดังเช่นที่เราพบเห็นกันอยู่
ทุกวันนี้แหละครับ!

งานแบบไหนที่ "ใช่เลย"

Astro FAQ

โหรา (ไม่) คาใจ

โดย Aims Astro

ถาม - ผมเปลี่ยนงานมาหลายหนแล้ว ถึงแม้แต่ละที่จะให้ค่าตอบแทนสูง แต่ผมก็ไม่เคยมีความสุขเลย เพราะรู้สึกเสมอว่านี่ไม่ใช่งานที่อยากทำจริงๆ ปัญหาคือผมยังหาตัวเองไม่เจอว่าชอบทำงานแบบไหนกันแน่ อยากทราบว่าดวงบอกได้ไหมครับว่างานที่เหมาะสมกับเราคืออะไร และงานแบบไหนที่เราทำได้ดี

หน้าที่การงานถือเป็นสิ่งสำคัญของชีวิตค่ะ เพราะแต่ละคนใช้เวลากับงานไม่น้อย ถ้าทำงานประจำในสำนักงาน ก็ประมาณ ๑ ใน ๓ ของชีวิตที่ต้องอยู่กับการงาน ถ้าอาชีพที่ไม่ถูกใจก็คงไม่มีความสุขนัก และคงประสบความสำเร็จได้ยากกว่าคนที่ทำด้วยใจรักค่ะ

สำหรับการอ่านเรื่องงานจากดวง ดวงบอกได้กว้างงานแบบไหนที่เหมาะสมกับเจ้าชะตา เพราะบอกได้ถึงนิสัยใจคอว่าเป็นคนใจร้อนหรือใจเย็น ละเอียตรอบคอบหรือไม่ อดทนได้มากหรือเปล่า ถนัดทำงานอะไร ถ้านิสัยชอบปลีกวิเวกแต่ต้องทำงานที่เจอผู้คนมากๆ ก็ไม่เหมาะ ไม่มีความสุข เพราะขัดแย้งกับธรรมชาติของตัวเอง ถ้าชอบพบปะกับคนอื่นๆ ใช้ภาษาในการสื่อสารได้ดี ก็ควรเลือกงานที่สอดคล้องกับนิสัย ถ้าชอบงานมั่นคง กลัวความไม่แน่นอน ก็ควรเลือกรับราชการหรือหน่วยงานที่มีความมั่นคงสูง ซึ่งอาจจะได้เงินน้อยกว่าการเป็นเจ้าของกิจการหรืออาชีพอิสระ แต่ถ้ารับความเสี่ยงได้ แบบนี้ก็ควรเป็นเจ้านายตัวเองค่ะ

นอกจากนี้ดวงยังบอกได้ว่าเจ้าตัวชอบงานแบบไหน และงานที่ได้ทำเป็นงานที่ชอบหรือเปล่า หลายครั้งเหมือนกันค่ะที่พบว่าลูกค้าบางท่าน เจริญก้าวหน้าในงานที่ทำ แต่กลับไม่ค่อยมีความสุขนัก พอมาดูที่ดวงก็รู้ได้ว่างานที่ทำอยู่เป็นงานที่ไม่ได้ชอบ แต่ทำได้และตั้งใจทำ

งานบางอย่างถ้าไม่เหมาะสมจริงๆ เรียกว่าไม่ได้ทำกรรมดีมาทางนี้ ถ้าฝืนไปทำก็ไม่ค่อยสำเร็จเท่าไรค่ะ ดังเช่นลูกค้าหญิงท่านหนึ่งที่มีกิจการร้านค้าหลายอย่าง รวมไปถึงร้านกาแฟด้วย เธอมาปรึกษาเรื่องงานเมื่อตรวจดวงแล้วเห็นว่าไม่ควรขายกาแฟต่อไปเพราะไม่เข้ากับดวงเลย ลูกค้าบอกว่าก็ร้านกาแฟนี่แหละที่ทำให้กำไรหายเพราะว่าต้นทุนสูง แต่ที่ทำก็เพราะใจรัก ดิฉันจึงเพิ่มเติมไปว่าของที่ควรจะขายคือของสวยงาม ของน่ารัก ของที่ระลึก หรือรับพิมพ์การ์ดแต่งงานก็ยังได้ ลูกค้าบอกว่าของที่ระลึกเคยขายแล้ว ขายดีเลยด้วย ส่วนการ์ดแต่งงานนี้ก็น่าแปลกใจอยู่ เพราะขายหนุ่มที่เธอกำลังคุยอยู่มีอาชีพออกแบบการ์ดแต่งงาน (อันนี้ต้องมาลุ้นกันต่อไปค่ะ ^_^)

บางคนทำงานที่ไม่เหมาะสมกับตัวเองแต่ในที่สุดก็พบสถานการณ์ที่ทำให้ตัดสินใจได้เสียทีค่ะ ยกตัวอย่าง

ลูกค้าหญิงอีกท่าน เมื่อตรวจดวงก็เห็นว่าเธอเหมาะที่จะสอนหนังสือ เพราะทั้งนิสัยใจคอและความมุ่งมั่นในงานดียิ่ง ถ้าเป็นครูจะช่วยพัฒนาคนได้มาก อีกทั้งดาวที่แทนการงานก็แสดงความหมายในเชิงวิชาการอีกด้วย ตอนที่มาดูดวงครั้งแรกเธอยังทำงานประจำอื่นอยู่ ในเวลาต่อมาจึงไปสอบเรียนต่อในสาขาวิชาที่เกี่ยวกับการสอนได้สำเร็จ ในการดูดวงครั้งล่าสุด เธอเล่าว่าคราวก่อนดิฉันตกไว้ว่าอีก ๔๕ วันจะเกิดการเปลี่ยนแปลง ผลก็คือออกจากงานเดิมและเริ่มต้นเรียนปริญญาโท ตอนนี้ชีวิตเปลี่ยนแปลงไปหมดเลย ซึ่งดิฉันก็เห็นว่าดี เพราะจะมีเวลาเรียนหนังสืออย่างจริงจัง และเริ่มต้นทำงานที่เหมาะสมกับตัวเองสักที ตอนนี้ก็มีคนมาเสนองานสอนให้ ถึงไม่ใช่งานประจำ แต่รายได้ต่อชั่วโมงก็ไม่เลว ถือเป็นการฝึกฝนตัวเองไปด้วย อยากให้เธอลองเริ่มต้นงานใหม่ดู เพราะยังยืนยันเหมือนเดิมว่าเหมาะที่จะเป็นครู

นอกเหนือจากการเลือกงานที่เหมาะสมกับตัวเองแล้ว การทำงานให้ได้ดีมีความสุขและความก้าวหน้า ก็ต้องยึดหลัก " อิทธิบาท ๔" อันเป็นธรรมที่นำไปสู่ความสำเร็จในการงาน มี ๔ ประการ ได้แก่ "ฉันทะ" คือมีความรักในงานที่ทำ "วิริยะ" คือความเพียร ขยันขันแข็ง ไม่ท้อถอย "จิตตะ" คือมีความตั้งใจในการทำงาน "วิมังสา" คือมีความไตร่ตรองหมั่นหาวิธีการปรับปรุงพัฒนาให้งานนั้นเจริญยิ่งขึ้นไป ถ้าทำงานที่รักก็ถือว่าก้าวสู่บันไดแห่งความสำเร็จไปแล้ว ๑ ขั้นค่ะ *(^_^)*

ถ้าลองแบ่งงานออกเป็นประเภทกว้างก็จะได้ ๒ แบบ คือ "งานชุชีพ" กับ "งานชูใจ" (ขออภัยค่าของคุณพี่ aston27 มา ใช้ค่ะ) ถ้าหากในขณะนี้ยังไม่สามารถทำงานที่รักได้ เพราะว่ายังมีหน้าที่รับผิดชอบ ก็ยังจำเป็นต้องทำ "งานชุชีพ" เพื่อหาเงินเลี้ยงชีวิต ก็ต้องเลือกงานที่รายได้ดีพอสมควร ไม่ว่าจะชอบหรือไม่ก็ตามแต่ต้องทำให้ดีที่สุด เพื่อให้คุ้มกับค่าแรงที่ได้รับ และเป็นหลักประกันอย่างหนึ่งว่าจะไม่ตกงาน แต่ถ้าวันหนึ่งมีเงินมากพอที่จะไม่เดือดร้อนก็สามารถเลือกทำ "งานชูใจ" ที่ทำให้จิตใจเรามีความสุขโดยไม่ต้องพิจารณาเรื่องรายรับเลยก็ได้ค่ะ

ใครที่ยังหางานชูใจของตัวเองไม่พบ ก็ขอให้ลองหางานอดิเรกที่สร้างสรรค์ จะได้เป็นช่วงเวลาพักผ่อนที่มีความสุข และไม่แน่ว่างานอดิเรกอาจจะกลายเป็นรายได้หลักไปเลยก็ได้ เช่น คนที่ชอบถ่ายภาพ ถ่ายภาพให้คนอื่น ๆ โดยไม่คิดเงิน เพราะฝีมือดีคนก็เรียกใช้บริการมากเข้าๆ สุดท้ายก็ลาออกจากงานประจำมาเป็นช่างภาพก็มี บางท่านเป็นอาจารย์แต่เขียนหนังสือเป็นงานเสริม ทำด้วยความรักจนกระทั่งรายได้เลี้ยงตัวได้ ลาออกมาเขียนหนังสืออย่างเดียวก็มีเหมือนกัน บางท่านทำขนมอร่อยมาก ก็รับสั่งทำขนมเป็นรายได้เสริม ทำไปทำมาลูกค้าติดใจ เปิดร้านไปแล้วก็มีค่ะ

ว่าไปแล้วงานทางโลกของเราไม่มีวันสิ้นสุดเลยนะค่ะ ต่อให้ไม่มีงานที่ใช้เลี้ยงชีพแล้ว แต่ก็ยังมีงานบ้าน งานดูแลสมาชิกครอบครัว งานอื่นๆ รออยู่ไม่จบไม่สิ้น แต่ว่างานทางธรรมคือการเจริญสติ ตามรู้กายใจไปตามความจริง ถึงจุดหนึ่งก็มีที่สิ้นสุดค่ะ ซึ่งจริงๆ แล้วหน้าที่การงานในทางโลกก็เป็นเพียงของชั่วคราวเท่านั้น หมดจากชาตินี้ไปก็ต้องไปเริ่มต้นกันใหม่อีก แต่ "งานที่แท้จริง" ก็คือการพาตัวเองออกจากสังสารวัฏนี้เอง ที่จะทำให้เราหมดภาระทั้งปวงค่ะ

ขอให้ท่านที่ทำงานทางโลก ได้ทำงานทางธรรมไปพร้อมกันและมีความสุขในงานทั้งสองประการยิ่งๆ
ขึ้นไปนะคะ ^^

สำหรับท่านที่สนใจดูดวงกับคุณ Aims Astro สามารถดูรายละเอียดเพิ่มเติมได้ ตามลิงค์ด้านล่างค่ะ
<http://sites.google.com/site/aimsastro/>

นิทานโทสะ ตอน ศรัทธาหัวเต่า

โดย ชลนิล

รูปภาพประกอบโดย เขมเบ้

ชาวพุทธเราไม่ถอยเรื่องการทำบุญกันอยู่แล้ว...

ทุกคนเชื่อว่าการทำบุญ ทำทานเป็นสิ่งที่ดี มีประโยชน์ทั้งในชาตินี้และชาติหน้า

แล้วมีใครเคยสังเกตไหมว่า...ระหว่างการทำบุญ สร้างกุศลของพวกเรา ก็อาจมีเหตุให้พลาดพลั้งทำบาป เกิดจิตอกุศลขึ้น...ด้วย "โทสะ"

คุณอาผมเป็นนักทำบุญระดับมืออาชีพ จัดทัวร์กุหลิน ผ้าป่าเป็นประจำทุกปีมาตลอดชีวิต และหากบางวัดที่แกศรัทธา มีการจัดงานประจำปี อาผมก็จะพาลูกเมีย ญาติพี่น้องไปตั้งโรงทานแจกอาหาร กาแฟ น้ำปานะ ไอศกรีมกัน ตามแต่กำลังทุนทรัพย์ที่มีกันตอนนั้น

ชาวพุทธเราเชื่อว่า การทำโรจนานับเป็นการสร้างบุญใหญ่อย่างหนึ่ง แต่จะมีใครรู้...ระหว่าง การบำเพ็ญบุญอยู่นี้ อาจมีเหตุให้เกิดบาปอกุศลได้

เช้าวันนี้อากาศสดใส เป็นงานบุญประจำปีของวัด...ที่โรจนานอกจากมีกาแฟ น้ำดื่มเลี้ยงแล้ว ก็ยังมีการ แจกไอศกรีมแท่ง ไว้บริการคณะญาติโยมที่มาทำบุญอีกด้วย

คุณอา กำลังคอยแจกไอศกรีมแท่งอย่างมีความสุข ผู้ที่มาได้รับส่วนใหญ่มักมีสีหน้าแช่มชื่น อิ่มบุญมี ความสุข แต่ละคนก็จะมารับไอศกรีมกันคนละแท่ง สองแท่งไปรับประทานกัน

ผู้ให้มีจิตเป็นกุศล มีความสุข ผู้รับก็มีจิตยินดี อนุโมทนา แต่บนเส้นทางบุญนี้ ย่อมมีความเป็นอนิจจัง ไม่ เทียง เช่นเดียวกับเรื่องราวต่าง ๆ บนโลก

ระหว่างการแจกทานไอศกรีม ก็มีป้าแก่ ๆ คนหนึ่ง ถือถาดมากอบไอศกรีมแท่งใส่เป็นจำนวนมาก อาผม เห็นอย่างนั้นก็นึกจน ไม่พอใจ เพราะมีเจตนาอยากแจกเฉลี่ยให้ทุกคนได้รับประทานกันทั่ว ๆ ไม่พอใจที่ มีคนมา “เหมา” ไปมากขนาดนี้ จึงพูดเตือนแก่ไปดี ๆ...

“นี่...ยาย เอาไปแค่แท่งสองแท่งก็พอจะ เอาใส่ถาดไปเยอะเยอะอย่างนี้ เดียวคนมาทีหลังเขาจะไม่ได้กิน กัน”

ถ้าเป็นคนทั่วไปโดนทักอย่างนั้น คงเกิดความละอายใจ รีบขอโทษแล้วแบ่งคืนมาให้ แต่บังเอิญอาผมคง ได้เจอกับคุณป้ามหาภัยเข้า แทนที่จะเข้าใจกลับย้อนคืนเสียสลับ

“อ้าว...ก็ของแจกทานไม่ใช่เหรอ ใครจะเอาไปกินเท่าไรก็ได้ นี่ ทำไมต้องมากำหนดให้แค่แท่ง สองแท่งด้วยละ อย่างนี้นั่นก็เป็น “ศรัทธาหัวเต่า” ผลบเข้าผลบออก ได้เรื่องที่ไหน”

ถูกด่าเป็น “ศรัทธาหัวเต่า” เข้าแบบนี้ นักทำบุญก็เลือดขึ้นหน้าได้เหมือนกัน ใจคงนึกอยากเอากลั ง ไอศกรีมท่มใส่คุณป้าปากดี แต่โมโหยังงืออาแกก็คงแบกไม่ไหว (ตัวแกก็แก่พอกัน) ทำได้แค่นึกกัดฟัน กรอด ๆ มองคุณป้าหอบไอศกรีมเดินเฉิบ ๆ ไปด้วยความโมโห

บุญกุศลกระเจิงหมด ใจที่แช่มชื่นเปลี่ยนเป็นเดือดปุด ๆ ไฟโทสะเด่นเร่า โกรธจนแน่นอก ต้องหลบไปนั่ง ทำใจอยู่ในห้องน้ำ ไม่ออกอาละวาดให้ใครเขาเดือดร้อน

พักใหญ่ กว่าไฟโทสะจะซา มีสติเห็นจริงตามคำพูดคุณป้ามหาภัย...

ตัวแคงเป็นพวกศรัทธาหัวเต่าจริง ๆ นั่นแหละ ในเมื่อตั้งใจทำโรจนานแล้ว จิตใจควรเปิดกว้าง อย่างไม่ มีเงื่อนไข...ใครจะเอาไปเท่าไรก็ได้แล้วแต่ความต้องการของผู้รับสิ...ผู้ให้มีหน้าที่แค่ให้ จะมาสร้าง เงื่อนไขให้ใจมีกำแพงไปทำไม

หมดก็หมดสิ...จะไปแล้วอะไร...ในเมื่อเราได้ให้อย่างเต็มกำลังศรัทธาแล้ว

ประโยชน์ของการทำโรงทาน ไม่ใช่มีแค่ “บุญ” กุศลเท่านั้นหรอก หากเราฉลาดพอก็สามารถใช้เป็น
สนามเรียนรู้จิตใจตนเองได้

สิ่งที่ได้รับนั้นมีคุณค่ามากกว่าที่คิด...แค่การมีใจที่เปิดกว้าง พร้อมให้อย่างไม่เลือกหน้า ไม่มีเงื่อนไขนั้น
มันก็เป็นบุญที่ไม่ธรรมดาแล้ว

นอกจากนี้...เรายังได้เรียนรู้ และฝึกฝนในเรื่องที่ยากเย็นอีกหนึ่งเรื่อง...

นั่นคือ...เรื่องของการให้ “อภัย”

โดย ดังตฤณ

ถาม - เวลาคบกับแฟน แรกๆ ดีมาก แต่พอเวลาผ่านไปความรู้สึกเราจะเบื่อกันเอง มันเกี่ยวกับเรื่องกรรมหรือไม่?

มันเกี่ยวกับธรรมชาติ ธรรมชาติของการคบกันโดยเฉพาะหญิงชาย มีเหตุปัจจัย พุดงายๆ ว่า ความรู้สึกเกี่ยวกับหญิงชายเป็นความรู้สึกเกี่ยวกับการอยู่คู่กันระหว่างชายกับหญิง พุดงายๆ ว่าเป็นการคบกันเชิงชู้สาว ไม่ใช่คบกันแบบเพื่อน ไม่ใช่คบกันแบบญาติมิตรแบบพ่อแม่ เพราะฉะนั้นความรู้สึกคาดหวังหรือความรู้สึกทางธรรมชาติมันจะมีอายุอยู่ระยะหนึ่ง ความดึงดูดระหว่างหญิงชายจะมีอายุจำกัดอยู่ ถ้าหากว่าเราไม่เติมเหตุปัจจัยที่จะรักษาความรู้สึกเอาไว้ ในที่สุดมันก็จะหมดไป เป็นแบบนี้ทุกคู่ไม่มีข้อยกเว้น ถ้าหากว่าเราเข้าใจธรรมชาติของใจ คือใจต้องการสิ่งที่เรียกว่าสื่อเชื่อมความรู้สึกระหว่างกัน เอาไว้คือบุญ เราก็จะสามารถยืดอายุของความรักระหว่างกันไว้ได้นานเท่าที่เหตุปัจจัยยังคงอยู่

นี่คือว่าบุญ คนไทยส่วนใหญ่เข้าใจว่าหมายถึงการร่วมกันเดินทางไปวัด ไปทำสังฆทาน ไปใส่บาตรหน้าบ้านหรืออะไรต่อมิอะไร ซึ่งมันก็ใช่ มันก็เป็นหลักเป็นสิ่งที่ถูกต้อง แต่ว่าบุญที่แท้จริง ที่จะทำให้หญิงชายอยู่ด้วยกันได้ตลอดไป คือบุญที่ทำให้ต่างฝ่ายต่างรู้สึกกลมกลืนกัน กลมเกลียวกัน แล้วก็ เป็นหนึ่งเดียว หรือใกล้เคียงความเป็นหนึ่งเดียวกันมากที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้

บุญในที่นี้ก็คือการคิด การพูด การทำ ในสิ่งที่จะทำให้รู้สึกมีความดึงดูดต่อกัน ไม่ใช่แค่ไปที่วัด แล้วก็ทำบุญใส่บาตรหรือทำสังฆทาน เพราะการทำบุญใส่บาตรหรือการทำสังฆทานนั้นมันจะสร้างอารมณ์หวานขึ้นมาได้ชั่วคราวใหญ่ๆ แต่ว่าความรู้สึกที่เป็นรากแก้วที่มันจะหยั่งรากลงไปอยู่ด้วยกัน ต้องอาศัยความคิด คำพูด และการกระทำที่ดีต่อกันในทางที่มีความนุ่มนวล ในทางที่เป็นมิตร ในทางที่มีความไม่เป็นอันตรายต่อกัน ลองสังเกตดูนะ พออยู่กันไปสักระยะหนึ่งเกิดความคุ้นเคยและก็รู้สึกว่าเป็นของตายของกันและกัน ความคิด คำพูด และการกระทำมันจะเป็นไปในเชิงที่เป็นลบมากกว่าเป็นบวก อันนี้เป็นธรรมชาติเป็นธรรมชาติของคนที่อยู่ใกล้กัน แล้วก็มี ความคาดหวังในกัน

พอไม่สมหวัง พอรู้สึกว่าไม่ได้ตั้งใจ ก็จะต่างฝ่ายต่างคิด ต่างพูด ต่างทำ ในสิ่งที่มีมันเป็นการเบียดเบียนความรู้สึกกัน หรือว่ามีการประทุษร้ายกัน อย่างเช่น ถ้าหากว่าเราคาดหวังให้เขาเอาใจเรา แต่เขามีความรู้สึกเฉยๆ หรือแม้กระทั่งว่าทำหน้าทำตาเย็นชา แค่นี้เราก็อาจเกิดความรู้สึกแยขึ้นมาหรือว่านึกตำหนิในใจ หรือไม่ก็ระเบิดออกไปเป็นคำตำหนิคำพูด สิ่งเหล่านี้มันเป็นแรงผลักดันไม่ใช่แรงดึงดูด พอส่งเสริมแรงผลักดันเข้าก็เป็นธรรมชาติที่คบกันในระยะหนึ่งก็จะรู้สึกอย่างที่ว่า คือในที่สุดก็อยากแยกออกจากกัน นี่เป็นเหตุผลธรรมชาติธรรมดา

ถาม - ต่อให้เราเจอคู่แท้ยังไงเราก็ต้องรู้สึกลอย่างนี้เหมือนกัน?

คำว่าคู่แท้ จำไว้นะครับ คำว่าคู่แท้ไม่ใช่หมายความว่าของตาย คำว่าคู่แท้หมายความว่า คู่ที่พร้อมจะปรับตัวเข้าหากันและกัน คู่ที่พร้อมจะปรับเปลี่ยนความคิด ปรับคำพูด แล้วก็ปรับการกระทำให้สามารถที่จะกลมกลืน กลมเกลียว แล้วก็หยั่งรากอยู่ด้วยกันได้ตลอดไป นั่นคือความหมายของคู่แท้ คู่แท้ไม่ได้มีอยู่อย่างถาวร ไม่ใช่อะไรที่อื้อยู่ มีอยู่ในธรรมชาติ มีอยู่ในจักรวาล อื้อยู่ ก็มาเจอกันโดยไม่มีเหตุไม่มีผล มันมีเหตุมีผลทางความคิด คำพูด และการกระทำเสมอ ที่คือสิ่งที่พุทธศาสนาสอนไว้ ทุกสิ่งทุกอย่างมันมีรากมาจากความคิด คำพูด และการกระทำนะครับ แม้แต่คู่แท้ก็มีรากมาจากความคิด คำพูด และการกระทำที่กลมกลืนกันนั่นเอง

งานที่ไม่มีที่สิ้นสุด

โดย พายธาริน

ในปัจจุบัน หลาย ๆ ท่าน ไม่รู้ว่าจะทำงานไปเพื่ออะไร
แล้วงานที่เราทำอยู่ เป็นงานที่เรารักหรือเปล่า
และที่สำคัญต้องทำงานไปถึงเมื่อไหร่ เราถึงจะหยุดพักผ่อนยาวได้

ในสมัยพุทธกาล มีพี่น้องสองภคินี
ท่านได้ปรึกษาเรื่องงานของท่านคะ
เราลองมาดูกันว่าหลักของการเลือกของท่านเป็นอย่างไร
ก่อนทำงานท่านพิจารณาอะไรบ้าง

เล่าเรื่องเมืองพุทธฉบับนี้
ขอัญเชิญพระธรรมเทศนา ของหลวงพ่อบราโมทย์ ปาโมชโช
มาเพื่อท่านผู้อ่าน ในตอน "งานที่ไม่มีที่สิ้นสุดคะ"

ในสมัยพุทธกาล มีวงศ์ภคินี เจ้าชายอนรุท มีพี่ชายชื่อ มหานามะ
ตอนพระพุทธเจ้าเสด็จบิณฑบาตนี้ เจ้าเชื้อสายต่าง ๆ จะต้องออกบวชคนหนึ่งแต่ละตระกูล
เหมือนอย่างเจ้าของเราใช่ไหม ก็มีหลายตระกูล
เทวกุลอะไรอย่างนี้ อะไรต่ออะไรเยอะเยอะ
เจ้าสายมหิตล สายเทวกุล ลืมไปหมดแล้ว เยอะเยอะ

แต่ละตระกูลสมัยพุทธกาล ต้องออกบวชคนหนึ่ง
เจ้าชายมหานามะก็ถามน้องชาย
ถามว่า ให้น้องชายบวชเอาไหม
น้องชายคือพระอนรุทก็ถามบอกว่า บวชแล้วต้องทำอะไร
ก็ตอบว่า บวชแล้วต้องไปบิณฑบาต

ต้องอยู่ที่โคนไม้ ต้องใช้ผ้าที่เคঁาทังแล้ว
ไม่สบายต้องแก้ไขด้วยการกินน้ำปัสสาวะ
เจ้าชายอนรุทธบอก ไม่เอาหรอก ขอเป็นกษัตริย์
ให้พี่ไปบวชเถอะ

เจ้าชายนามะก็บอกว่า น้องจะเป็นกษัตริย์
จะอยู่ปกครองบ้านเมืองต่อไป ก็ต้องรู้หน้าที่ของกษัตริย์
กษัตริย์สมัยโน้นทำเกษตรนะ
เพราะฉะนั้นพวกเราที่เรียนเกษตร เรียนวิชาของกษัตริย์โบราณ
กษัตริย์กับเกษตรเป็นคำเดียวกัน
แปลว่าเขต หมายถึงแผ่นดิน
มahanama ก็สอนเจ้าชายอนรุทธ บอกว่า
ต้องมีหน้าที่ไปทำนา พวกศากยะมีหน้าที่ไปทำนาคะ
เราอย่าไปวาดภาพว่าศากยะยิ่งใหญ่อะไรมาก
พระเจ้าสุทโธทนะ แปลว่า พระเจ้าข้าวขาว
องค์ชื่อ อภิโธทนะ แปลว่า มีข้าวเยอะ
พวกข้าว ๆ ทั้งนั้น พวกทำนา
สุทโธทนะ สุทธะ ข้าว มีข้าวขาว
เพราะฉะนั้น ต้องทำนา
ปีนี้ทำนา ปีหน้าก็ทำนา ปีต่อไปก็ทำนา
ทำไปตลอดชีวิตเลย

อนรุทธได้ยินอย่างนี้เลยไม่เอา ขอบวชดีกว่า
ให้ท่านตลอดชีวิตไม่เอาหรอก
งานของฆราวาสไม่มีที่สิ้นสุด
งานทางธรรมมีที่สิ้นสุด
ท่านเลือกดีนะ
ท่านออกมาบวชท่านเป็นพระอรหันต์องค์หนึ่ง

ส่วนมahanama ตอนหลังกระโดดน้ำตาย
ถูกวิฑูทกะตีกบิลพัสดุ์แตก จับมahanama มา
กระโดดน้ำตาย ไม่ยอมนั่งกินข้าวร่วมกับวิฑูทกะ เสียศักดิ์ศรี
เพราะวิฑูทกะเป็นจัญทาล

งานในโลกไม่มีที่สิ้นสุดนะ

—/|_ —/|_ —/|_

ส่วนที่น่ากลัวที่สุดของคนมีความรัก

โดย aston27

เคยได้ยินसानวนอันหนึ่งไหมครับ ที่บอกว่า
สิ่งที่ดูน่ากลัว มักจะไม่อันตราย
สิ่งที่อันตราย มักจะดูไม่น่ากลัว

ว่ากันว่า.. ส่วนที่น่ากลัวที่สุดของคนมีความรัก
คือการที่รักกันมาแนบแน่น สวยหรู
โดยไม่เคยมีปัญหาทะเลาะเบาะแว้งเลย
เพราะความสวยงามราบรื่น มันทำให้เรา "วางใจ"
จนอาจลืมไปว่า.. ยังไงๆ เขาก็เป็น "คนอื่น"
ยังไงๆ เขาก็มีหัวใจคนละดวงกับของเรา
สมองคนละก้อน ตัดสินใจได้เอง รู้สึกได้เอง
ว่าจะรัก จะเลิก จะอยู่หรือจะไป

ในเวลาอกหัก ใครจะมาบอกมาพูดอะไรสามวันสามคืน
ก็ไม่ช่วยอะไรได้มาก เท่ากับการมีปัญญารึ้นในใจเราเอง

ถ้าเราเข้าใจได้ว่า คนเราเกิดมาเพื่อพบกัน
เพื่อมีวันเวลาที่ติดด้วยกัน
และเพื่อพรากจากกันในที่สุด ไม่ช้าก็เร็ว
เราก็จะทำใจ และปล่อยวางได้
โดยไม่ต้องการคำอธิบาย หรือตรรกะเหตุผลอะไรมากมาย

เวลาเจอเรื่องแบบนี้
อย่าเสียเวลาถามว่า "ทำไม" ให้มากความนะครับ
คิดเสียว่าเขาตายจากชีวิตเราไปแล้ว
คนที่เคยเป็นคนรักแสนดีของเรา เขาไม่อยู่ในโลกของเราแล้ว

**ถ้าเรารักเขามากจริงๆ อย่างที่บอกเขาเสมอ
นี่ไง.. สิ่งสุดท้ายที่เราจะให้ได้
"ให้อภัย" ใจครับ**

คิดเสียว่า เขาจะมีความสุขมากกว่าที่ได้อยู่กับเรา
อวยพรให้เขาโชคดี ในโลกใหม่ของเขา

ไม่ต้องรอเขาหรือกนะครับ
อย่าไปหวังลมๆแล้งๆ ว่าคนตายแล้วจะฟื้นกลับมา
เพราะมันมีแต่ในหนังแฟรงเก้นสไตน์

และถึงเขาจะกลับมา เชื่อเถอะครับว่า
ความรู้สึกดีๆ มันจะไม่เหมือนเดิมแล้ว

**เขาเลือกทางเดินชีวิตของเขาแล้ว
เขาเริ่มต้นชีวิตใหม่ของเขาแล้ว
เราก็เลือกได้เหมือนกัน
ว่าจะเริ่มต้นชีวิตใหม่ หรือจมปลักในทุกขนี้ต่อไป**

อย่ากรองให้ก็ร้องแต่พองาม พอให้รู้สึกว่ามีเลือดเนื้อ
แต่อย่าร้องจนเสียจริต เหมือนคนคิดสั้น
เพราะถึงเราจะร้องจนน้ำท่วมทุ่งกลาร้องไห้
ก็ไม่ทำให้อะไรๆ กลับมา เหมือนเดิม

เราอาจรู้สึกเหมือนโลกดับ วัณหาย
แต่เปล่าหรอก.. ชีวิตเพิ่งจะเริ่มเรียนรู้ความจริง

การเรียนรู้ความรู้สึกของการสูญเสียครั้งใหญ่
เป็นบทเรียนสำคัญของมนุษย์
ที่จะได้สอนตัวเองว่า .. อย่ายึดมั่นถือมั่น
ทุกอย่างเกิดขึ้น ตั้งอยู่ แล้วก็ดับไป

ทั้งเรา ทั้งเขา ทั้งใครๆ
ทั้งสิ่งนั้น สิ่งนี้ สิ่งไหน
ทั้งโลกนี้ จักรวาล และกาลเวลา

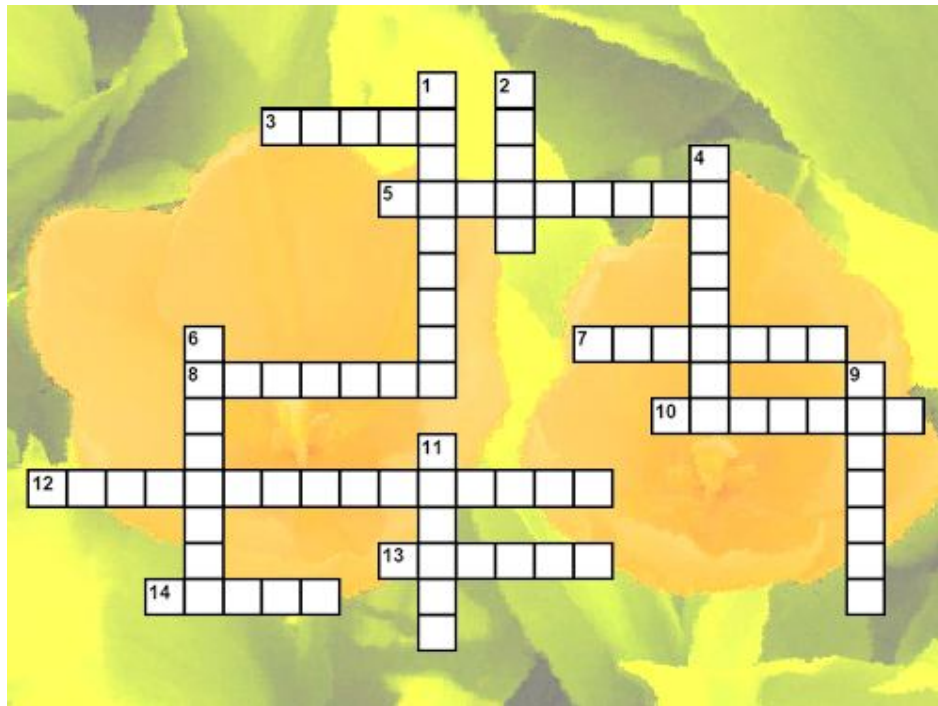
ใครที่ป่วยใจอยู่ ขอให้เข้มแข็ง.. หนักแน่น.. มีสติ
และขอให้หายป่วยไวๆครับ

ชวนคิดชวนรู้ ฉบับที่ ๔

ธรรมชาติ Lite ฉบับที่ ๔ ขอเชิญให้ท่านผู้อ่านมาชวนคิดชวนรู้
คำศัพท์ที่เกี่ยวข้องกับเทศกาลเข้าพรรษาและวันอาสาฬหบูชาที่ผ่านมาค่ะ
ทราบคำตอบแล้ว ส่งคำตอบได้ที่นี้ค่ะ --> [คลิกที่นี่](#)

ร่วมสนุกภายในวันศุกร์ที่ ๒๔ กรกฎาคม ๒๕๕๒
ผู้โชคดีจะได้รับหนังสือเล่มใหม่ล่าสุดของคุณดังตฤณ
"คู่มือกรรมพยากรณ์" พร้อมลายเซ็นผู้เขียน
จำนวน ๑๐ รางวัลค่ะ ^_^/

แนวนอน	แนวตั้ง
3. พรรษาต้น เริ่มแต่วันแรมค่ำหนึ่งเดือนแปด ในปีที่ไม่มีอธิกมาสเป็นต้นไป เป็นเวลา ๓ เดือน คือถึงขึ้น ๑๕ ค่ำเดือน ๑๑	1. การบูชาในวันเพ็ญเดือน ๘ เพื่อรำลึกถึงคุณพระรัตนตรัยเป็นการพิเศษ
5. ผ้าสำหรับอธิษฐานไว้ใช้นุ่งอาบน้ำฝนตลอด ๔ เดือนแห่งฤดูฝน	2. ผ้าทาบ
	4. ผ้าถุง เรียกสามัญว่า สบง
	6. ผ้าจ่านาพรรษาที่ทายกผู้มีเหตริบร้อน ขอ

7. ผ้าห่ม เรียกสามัญในภาษาไทยว่า จีวร	ถวายก่อนกำหนดเวลาปกติ
8. อยู่ประจำวัด ๓ เดือนในฤดูฝน	9. พระอรหันตสาวกรุ่นแรกของพระพุทธเจ้า
10. พระสงฆ์รูปแรกในพระพุทธศาสนา เป็นเอตทัคคะในทางรัตติยัญญ	ได้แก่ พระอัญญาโกณฑัญญะ พระวัปปะ
12. พระสูตรว่าด้วยการหมนวงล้อธรรม เป็นชื่อของปฐมเทศนา	พระภัททิยะ พระมหานาม พระอัสสชิ
13. ผ้า ๓ ผืนที่พระวินัยอนุญาตให้ภิกษุมิไว้ใช้ประจำตัว	11. สิ่งมีค่าและเคารพบูชาสูงสุดของพุทธศาสนิกชน ๓ อย่าง คือ พระพุทธรูป พระธรรม
14. ฤดูฝน	พระสงฆ์

เฉลยของฉบับที่แล้ว

๑. วิมุตติสุข ๒. พยาบาทวิคก ๓. โอวาทปาฏิโมกข์ ๔. ทุกรกิริยา ๕. กตัตตากรรม
๖. วิปัสสนาญาณิก ๗. วิสุทธิเทพ ๘. กาฬุทายี ๙. ปเสนทิ ๑๐. โคธาวรี
๑๑. สิลมัย ๑๒. มหากัปปินะ ๑๓. กาฬเทวิลดาบส ๑๔. มหาปรินิพพานสูตร
๑๕. โมหาคติ ๑๖. อสิติมหาสาวก ๑๗. นามรูปปริจเฉทญาณ

รายชื่อผู้โชคดีที่ได้รับหนังสือดังตฤณวิชันฉบับ "รู้คุณ แทนคุณ" จำนวน ๙ รางวัล ได้แก่

๑. คุณวุฒิชัย จ.ลำพูน
๒. คุณอมรรัตน์ กรุงเทพฯ
๓. คุณฉัตรทยา จ.ชลบุรี
๔. คุณพิรศ จ.ราชบุรี
๕. คุณปิยดา จ.นนทบุรี
๖. คุณปิยรัตน์ กรุงเทพฯ
๗. คุณธีรภรณ์ จ.ปทุมธานี
๘. คุณนันทยา จ.เชียงใหม่
๙. คุณธนาวดี จ.สมุทรปราการ

ขอแสดงความยินดีด้วยค่ะ ทางทีมงานนิตยสารจะจัดส่งรางวัลให้โดยเร็วนะคะ
และขอขอบพระคุณทุกท่านที่ร่วมสนุกกับทางนิตยสารด้วยค่ะ _/_ *^_*